

Consecințe serioase, interese majore

16 octombrie 2008

Gili Cârstea

Pilda nunții Fiului de Împărat, ni se spune, „deschide în fața noastră o lecție ce implică cele mai serioase consecințe” (COL 307). Lumina a venit în toiul marilor controverse declanșate de solia 1888, iar serva Domnului și-a făcut datoria să comunice bisericii semnificația profundă a acestor metafore despre nuntă.

Ele conțin lecții de maximă importanță pentru încheierea lucrării lui Dumnezeu, lecții pe care poporul ales le-a refuzat categoric, iar biserica apostolică nu le-a înțeles, deși Pavel a vorbit insistent și sistematic despre ele. Dar și el recunoștea, cu tristețe, că frații săi nu tolerează „cuvântul despre neprihănire,” că este o hrană prea tare pentru ei, și că este astfel obligat să folosească limbajul învățăturilor începătoare ale lui Hristos, în speranța că odată, cândva, mințile lor se va obișnui, prin întrebuințare, să vadă natura ucigașă a păcatului pusă în contrast cu neprihănirea lui Hristos.

Așa se face că biserica de astăzi este lipsită de adevărurile mari și glorioase, rămase ascunse chiar de la Ziua Cincizecimii. Biserica apostolică nu a înțeles lecția cu „cele mai serioase consecințe,” anume că ei, ca indivizi, personal, trebuie să vină la nuntă, să fie făcuți părtași de natură divină, asemenea Fratelui lor mai mare, ca să poată avea loc nunta Mielului.

În capitolul „Fără haină de nuntă” din Parabole, Domnul stabilește de la început piatra fundamentală pe care trebuie construit edificiul adevărului etern: „Nunta reprezintă unirea dintre uman și divin” (COL 307).

Parabola Domnului Hristos despre nunta fiului de împărat nu este o apariție singulară, o noutate lingvistică, ruptă de marile teme ale mântuirii. Ea clădește total pe doctrina sanctuarului, cu Ziua Ispășirii ca metodă prin care se obține „încetarea fărădelegilor, ispășirea păcatelor, ispășirea nelegiuirii și aducerea neprihănirii veșnice.”

Dar iudeii „nu au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie,” (DA 161), și nu credeau că Șekina care locuia în templu dorește să locuiască în ei, personal și individual.

De aceea, ca împlinire a întregului sistem ceremonial, Dumnezeu a ridicat din mijlocul lor – așa cum i se spusese lui Moise – Adevăratul Templu, realitatea despre care metaforele mântuirii vorbisera de milenii. În Hristos, natura divină se

unise cu natura umană, omul devenise din nou locul locuinței lui Dumnezeu, și astfel, în cel mai concret mod, împărăția lui Dumnezeu „se apropiase,” adică a fost implantată în omenire, în mijlocul nelegiuirii, în mijlocul rebeliunii, pentru prima oară de la căderea lui Adam în păcat.

Al doilea Adam a fost produsul concret al doctrinei sanctuarului, al nunții, al Zilei Ispășirii; în El s-a demonstrat, pentru prima oară, ce înseamnă „încetarea fărădelegilor,” „ispășirea păcatelor” și „aducerea neprihănilor veșnice” (Dan 9:24). Când natura umană este unită cu natura divină, omul nu păcătuiește. Invers, când natura umană este despărțită de natura divină, omul nu poate trăi în neprihănire.

Dumnezeu a dorit să ne învețe că Nunta Mielului, la care suntem chemați, este ultimul act în planul de mântuire, după care marea controversă se încheie. Nimeni nu primește haina neprihănilor lui Hristos înainte de nuntă. Oferirea acestei haine este clar legată de Nunta din Apocalips 19, care deocamdată - și spre rușinea noastră - încă nu a avut loc. Momentan, toți suntem „lipsiți de slava lui Dumnezeu,” la propriu și la figurat. Corpul uman nu este acoperit de lumina care îl învăluia pe Adam, iar caracterul lui Dumnezeu nu este instalat în templul inimii noastre. Această haină prețioasă, despre care vorbește și Zaharia (3:4), este produsul Nunții Mielului, oferit în momentul Zilei Ispășirii finale, pentru ultima generație a poporului lui Dumnezeu. Urmăriți declarația inspirată:

„Prin haina de nuntă din parabolă este reprezentat caracterul curat, fără pată, pe care îl vor avea adevărații urmași ai lui Hristos. Bisericii îi este dat ‘să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat,’ fără să aibă vreo ‘pată, zbârcitură sau ceva de felul acesta’ [Efeseni 5: 27]. Scriptura spune că inul subțire este ‘neprihănirea sfinților’ [Apocalips 19,8]. Este neprihănirea lui Hristos, caracterul Său fără pată, care va fi împărtășit prin credință tuturor acelor care Îl primesc pe El ca Mântuitor personal” (COL 310).

Imediat urmează legătura cu tragedia care s-a întâmplat în Eden, când cele două naturi s-au despărțit:

„Haina albă a neprihănilor a fost purtată de primii noștri părinți, când ei au fost așezați de către Dumnezeu în Edenul cel sfânt. Ei au trăit într-o desăvârșită ascultare de voința lui Dumnezeu, întreaga tărie a iubirii lor era dată Tatălui lor ceresc. O lumină plăcută și frumoasă, lumina lui Dumnezeu, înconjura perechea sfântă. Această haină de lumină era un simbol al veșmintelor lor spirituale de cerească nevinovăție. Dacă ei ar fi rămas credincioși ascultării de Dumnezeu, atunci această lumină ar fi continuat să-i acopere. Dar când prin neascultare au păcătuit, ei au tăiat legătura lor cu Dumnezeu, iar lumina care-i înconjura s-a depărtat de la ei. Goi și plini de rușine, ei au încercat să înlocuiască hainele cerești, cosând laolaltă frunze de smochin, pentru a se acoperi cu ele” (COL 310).

Haina de lumină era efectul prezenței Duhului lui Dumnezeu locuind în ei, conform scopului etern al guvernării divine, conform legământului cel veșnic.

Perechea sfântă era conectată la izvorul vieții prin Șekina, iar corpul lor radia de lumină. Când au ales rebeliunea, acceptând astfel despărțirea de natura divină, templul inimii a rămas pustiu, slava a dispărut, iar creierul lor a fost capturat de legea păcatului și a morții, noul și aberantul sistem de operare multiplicat apoi la infinit în familia omenească.

Acest lanț mortal a fost stopat după 70 de „săptămâni” de la darea decretului pentru rezidirea Ierusalimului. Un membru al familiei omenești a fost făcut templul lui Dumnezeu, o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul, împlinirea unui lanț de ceremonii și metafore milenare. Dumnezeu a demonstrat pe viu, sub ochii lor, „destinul înalt, pus în fața fiecărui suflet.” Dar poporul a refuzat legământul cel veșnic descoperit în Hristos.

Ucenicii, la rândul lor, au ratat ocazia veacurilor, au pierdut dragostea dintâi, și de aceea Nunta a fost expulzată într-un viitor foarte îndepărtat. Scopul etern al lui Dumnezeu a fost stopat, iar omenirea a plonjat în bezna papală a evului mediu.

Dar Împăratul a trimis din nou pe slujitorii Săi cu invitația de nuntă. Printr-o formidabilă revărsare de lumină despre sanctuar și curățirea lui, omenirea a fost trezită la realitățile planului de guvernare divin.

La 2300 de ani de la porunca pentru zidirea din nou a Ierusalimului, în sanctuarul ceresc a început Nunta, unirea dintre divin și uman, mai întâi cu „cei morți în Hristos.” Copia fidelă a caracterului lor, stocată pe Marele Server, a fost „curățită,” eliberată de orice întinare, și pregătită pentru reinstalare într-un templu nou, asamblat la înviere.

La 44 de ani din acel moment, în 1888, cerul era gata să treacă la faza finală a Nunții, cu generația în viață. Dar biserica acelei vremi nu a fost dispusă să înainteze în slava crescândă a soliei îngerului al treilea, și astfel Nunta pentru generația în viață a poporului lui Dumnezeu a fost din nou amânată. Evaluarea cerului pentru eșecul nostru din 1888 a fost: „Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore” (EGW 1888 Materials, Vol.4, pag. 1229 – vezi detalii aici).

Interesele majore ale aceluși moment erau exact lecțiile cu „cele mai serioase consecințe” ascunse în parabola nunții Fiului de împărat. Guvernarea divină intrase într-o perioadă de criză, în care interesele erau majore:

- marea controversă nu se putea încheia fără o finală și evidentă demonstrație a scopului lui Dumnezeu cu omenirea, în fața întregii lumi;
- demonstrația depindea de colaborarea poporului Său, deoarece El trebuia să fie „sfântit în voi sub ochii lor” (Eze 36:23), ceea ce era imposibil fără înțelegerea faptului că ei sunt temple ale Duhului Sfânt;
- ei nu puteau fi făcuți temple ale lui Dumnezeu, atâta timp cât nu înțelegeau că Nunta este Ziua Ispășirii, adică unirea dintre divin și uman;
- ei nu puteau aprecia și accepta Nunta, dacă nu înțelegeau că în Hristos tocmai acest lucru se realizase, pentru prima oară de la căderea lui Adam în păcat.

El fusese primul exemplar al noii familii divino-umane apărută în mijlocul nelegiuirii globale.

Biserica acelei glorioase epoci s-a dovedit însă nedemnă de încredere. Acum, la 120 de ani de atunci, generația prezentă a bisericii lui Hristos este invitată din nou la Nuntă.

Pentru guvernarea divină, interesele sunt majore, iar consecințele și mai serioase decât atunci. Universul privește uimit cum secolele se scurg, iar Nunta anunțată de Ioan în cartea finală a Bibliei nu are loc. Împărăția acestei lumi, controlată de Satana, se consolidează, dând iluzia cetățenilor ei că mileniul de aur visat de Nebucadnețar este o țintă posibilă, viabilă și demnă de o implicare totală.

Chiar poporul chemat să proclame solia îngerului al treilea pare prins în acest elan de vindecare a Babilonului, întrebându-se dacă împărăția lui Dumnezeu nu este acum și aici, și prin urmare dacă nu ar trebui să-și canalizeze eforturile în această nouă direcție. Ei au părăsit, unul câte unul, locul unde trebuia să aibă loc Nunta, și s-au întors alături de mulțimea plecată în fața unui tron fals, animată de un spirit mincinos și călăuzită spre ridicarea unui modern Turn Babel, o împărăție globală, ferită de pericolele naționalismului și conflictelor religioase.

Acesta este un moment de criză majoră pentru guvernarea divină, interesele din marea controversă sunt extrem de serioase, iar noi, ca de obicei, ne dovedim nedemni de încredere.

Acest popor se va scufunda într-o rușine veșnică, atunci când, deodată, Împăratul va spune servilor Săi: „Efraim s-a lipit de idoli; lăsați-l în pace” (Osea 4:17).
